ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 14ης Νοεμβρίου 1989 *

Στην υπόθεση 30/88,

Ελληνική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τον Γιάννο Κρανιδιώτη, ειδικό γραμματέα του Υπουργείου Εξωτερικών, επικουρούμενο από τους Στέλιο Περράκη, καθηγητή πανεπιστημίου, Σπύρο Ζησιμόπουλο, εμπειρογνώμονα στην Υπηρεσία Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων του Υπουργείου Εξωτερικών, και Κατερίνα Σαμώνη, μέλος της Ειδικής Νομικής Υπηρεσίας Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων του Υπουργείου Εξωτερικών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Ελληνικής Δημοκρατίας, 117, Val-Sainte-Croix,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον P. J. Kuiper, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Σταύρο Αφένδρα, δικηγόρο Αθηνών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση τριών αποφάσεων με τις οποίες η Επιτροπή ενέκρινε, στις 17 Νοεμβρίου και 10 Δεκεμβρίου 1987, σχέδια χρηματοδοτήσεως στα πλαίσια της ειδικής ενισχύσεως προς την Τουρκία,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

συγκείμενο από τους O. Due, πρόεδρο, Sir Gordon Slynn, K. N. Κακούρη, F. A. Schockweiler και M. Zuleeg, προέδρους τμήματος, T. Koopmans, G. F. Mancini, R. Joliet, T. F. O' Higgins, J. C. Moitinho de Almeida, G. C. Rodríguez Iglesias, F. Grévisse και M. Díez de Velasco, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Tesauro
γραμματέας: J.-G. Giraud

* Γλώσσα διαδικασίας: η ελληνική.

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 25ης Απριλίου 1989,

αφού άκουσε τις προτάσεις που ανέπτυξε ο γενικός εισαγγελέας κατά τη συνεδρίαση της 4ης Ιουλίου 1989,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Ιανουαρίου 1988, η Ελληνική Δημοκρατία άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή ακυρώσεως τριών αποφάσεων της Επιτροπής, της 17ης Νοεμβρίου και 10ης Δεκεμβρίου 1987 που αφορούν σχέδια χρηματοδοτήσεως ειδικής ενισχύσεως προς την Τουρκία.

2 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, το 1979 η Κοινότητα δήλωσε ότι ήταν έτοιμη να αναλάβει, υπό μορφή δωρεών ύψους 75 εκατομμυρίων Ecu σε διάστημα δύο ετών, τη χορήγηση ειδικής ενισχύσεως υπέρ της Τουρκίας με σκοπό τη χρηματοδότηση δραστηριοτήτων συνεργασίας. Το συμβούλιο συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας έλαβε υπόψη την προσφορά της Κοινότητας να χορηγήσει στην Τουρκία έκτακτη ενίσχυση ύψους 75 εκατομμυρίων Ecu και καθόρισε τις προϋποθέσεις υλοποιήσεώς της (απόφαση 2/80 του συμβουλίου συνδέσεως). Η σχετική απόφαση ορίζει:

« 1) Για την υλοποίηση της έκτακτης ενίσχυσης των 75 εκατομμυρίων ευρωπαϊκών λογιστικών μονάδων, που θέτει στη διάθεση της Τουρκίας η Κοινότητα, η Τουρκία και η Κοινότητα συνεργάζονται στα πλαίσια της επιτροπής συνδέσεως.

2) Για την υποβολή των ειδικών σχεδίων, η Τουρκία απευθύνεται απευθείας στην Επιτροπή, η οποία τα εξετάζει με βάση τα κριτήρια που όρισε η αντιπροσωπεία της Κοινότητας στο συμβούλιο συνδέσεως για τη χρησιμοποίηση της έκτακτης ενίσχυσης.

3) Η Κοινότητα ενημερώνει την Τουρκία για την απόφαση που ελήφθη επί των αιτήσεών της.

4) Η επιτροπή συνδέσεως παρακολουθεί την υλοποίηση της ενισχύσεως. Για το σκοπό αυτό θα συνεδριάζει κατόπιν αιτήσεως ενός από τα δύο μέρη.

5) Η παρούσα απόφαση αρχίζει να ισχύει την 1η Ιουλίου 1980. »

3 Με « δήλωση του Συμβουλίου σχετικά με την εφαρμογή της αποφάσεως 2/80 του συμβουλίου συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας στο εσωτερικό », που καταχωρίστηκε στα πρακτικά της συνόδου του Συμβουλίου της 30ής Ιουνίου 1980, « το Συμβούλιο συμφώνησε να εφαρμόσει, όσον αφορά τη διαδικασία εγκρίσεως των σχεδίων, εκείνη που τηρείται για την υλοποίηση των συναπτόμενων με τις χώρες της Μεσογείου χρηματοδοτικών πρωτοκόλλων ». Η εν λόγω « διαδικασία ad hoc » προέβλεπε ότι θεωρούνταν ως εγκεκριμένα μόνο τα διαβιβασθέντα από την Επιτροπή και την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων σχέδια που είχαν γίνει ομοφώνως δεκτά από την ομάδα ad hoc που είχε συσταθεί γι' αυτή την περίπτωση. Τον Ιούλιο του 1981, η Επιτροπή εξέτασε και ενέκρινε, κατά την διαδικασία ad hoc, τρία αρχικά σχέδια στα πλαίσια της ειδικής ενισχύσεως.

4 Περί τα τέλη του έτους 1981, η Κοινότητα αποφάσισε, ενόψει των εξελίξεων της πολιτικής καταστάσεως στην Τουρκία, να αδρανοποιήσει τις σχέσεις της με τη χώρα αυτή, ιδίως στο πεδίο της χρηματοδοτικής συνεργασίας. Η ειδική ενίσχυση ανεστάλη, αφού προηγουμένως διετέθησαν 46 εκατομμύρια Ecu. Απέμενε, συνεπώς, προς διάθεση ποσό ύψους 29 εκατομμυρίων.

5 Μετά την αποκατάσταση των σχέσεων μεταξύ Κοινότητας και Τουρκίας το 1986, η Επιτροπή κάλεσε την Τουρκία να της υποβάλει σχέδια που θα μπορούσαν να χρηματοδοτηθούν από νέες πιστώσεις υποχρεώσεων στα πλαίσια της ειδικής ενισχύσεως. Όταν η Τουρκία απάντησε στην πρόσκληση αυτή, η Επιτροπή έκρινε ότι η διαδικασία ad hoc για την έγκριση των υποβληθέντων σχεδίων σε εκτέλεση των χρηματοδοτικών πρωτοκόλλων με τις μεσογειακές χώρες δεν είχε πλέον εφαρμογή, δεδομένου ότι εν τω μεταξύ το Συμβούλιο είχε εκδώσει τον κανονισμό 3973/86, της 22ας Δεκεμβρίου 1986, για την εφαρμογή των πρωτοκόλλων χρηματοδοτικής και τεχνικής συνεργασίας που συνήψε η Κοινότητα με την Αλγερία, το Μαρόκο, την Τυνησία, την Αίγυπτο, το Λίβανο, την Ιορδανία, τη Συρία, τη Μάλτα και την Κύπρο (ΕΕ L 370, σ. 5).

6 Πράγματι, κατά την έκδοση του εν λόγω κανονισμού, το Συμβούλιο και η Επιτροπή δήλωσαν ότι ο κανονισμός αυτός « σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να αποτελέσει προηγούμενο για την εκτέλεση των λοιπών χρηματοδοτικών πρωτοκόλλων πέραν εκείνων που αφορά » και ότι « η διαδικασία εκτελέσεως των λοιπών πρωτοκόλλων πρόκειται να θεσπιστεί με γνώμονα τα επί μέρους χαρακτηριστικά τους ». Πάντως, η Επιτροπή θεώρησε ότι ήταν σκόπιμο να επωφεληθεί από την πείρα των κρατών μελών στον τομέα των αναπτυξιακών σχεδίων στις χώρες της Μεσογείου και αποφάσισε, κατά συνέπεια, να τα συμβουλευθεί ως « μέλη » της « επιτροπής του άρθρου 6 » του κανονισμού 3973/86, χωρίς ωστόσο να ακολουθήσει τις διαδικασίες της επιτροπής αυτής.

7 Κατόπιν αυτού, η Επιτροπή ενέγραψε στην ημερήσια διάταξη της « επιτροπής του άρθρου 6 » τρία σχέδια ενισχύσεως υπέρ της Τουρκίας και συγκεκριμένα ένα σχέδιο business week ΕΟΚ-Τουρκίας, ένα πρόγραμμα καταπολεμήσεως της ελονοσίας στις ανατολικές μεσογειακές ακτές της Τουρκίας και ένα σχέδιο εκμεταλλεύσεως της γεωθερμικής ενέργειας στη Δυτική Ανατολία. Παρά τις αντιρρήσεις της ελληνικής αντιπροσωπείας ως προς την έλλειψη νομιμότητας της ακολουθούμενης διαδικασίας, τα μέλη της επιτροπής ενέκριναν με ειδική πλειοψηφία τα σχέδια. Με αποφάσεις της 17ης Νοεμβρίου και της 10ης Δεκεμβρίου 1987, η Επιτροπή ενέκρινε τη χρηματοδότηση των σχεδίων αυτών με βάση την ειδική ενίσχυση.

8 Στην έκθεση για την επ' ακροατηρίου συζήτηση αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς, η εξέλιξη της διαδικασίας, οι λόγοι ακυρώσεως και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

9 Προς στήριξη της προσφυγής της, η Ελληνική Δημοκρατία επικαλείται τέσσερις λόγους ακυρώσεως και συγκεκριμένα έλλειψη νομικής βάσεως, παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, παράβαση ουσιώδους τύπου, καταστρατήγηση διαδικασίας και αναρμοδιότητα της Επιτροπής προς έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων.

Επί του λόγου περί ελλείψεως νομικής βάσεως

10 Η ελληνική κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, όπως προκύπτει από τις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου 2, παράγραφος 1, της συμφωνίας 64/737/ΕΟΚ, περί των μέτρων που πρέπει να ληφθούν και περί των διαδικασιών που πρέπει να ακολουθηθούν για την

εφαρμογή της συμφωνίας συνδέσεως μεταξύ Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και Τουρκίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/001, σ. 65, εφεξής: διακυβερνητική συμφωνία), και των άρθρων 7 και 22 της συμφωνίας συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας (ΕΕ ειδ. έκδ. 11/001, σ. 49), προκειμένου να εκτελεστούν οι αποφάσεις του συμβουλίου συνδέσεως, πρέπει να εκδίδονται πράξεις του Συμβουλίου λαμβανόμενες ομόφωνα, κατόπιν γνώμης της Επιτροπής. Εφόσον στην προκειμένη περίπτωση δεν εκδόθηκε καμιά τέτοια εκτελεστική πράξη, η Επιτροπή δεν διέθετε νομική βάση για τη χρηματοδότηση των σχεδίων στην Τουρκία. Κατά την ελληνική κυβέρνηση, το άρθρο 2, παράγραφος 1, της διακυβερνητικής συμφωνίας είναι σαφές και ακριβές επί του σημείου αυτού και δεν παρέχει στα αρμόδια κοινοτικά όργανα καμιά δυνατότητα παρεκκλίσεως.

11 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το άρθρο 2, παράγραφος 1, δεν έχει την έννοια ότι υποχρεώνει το Συμβούλιο να μεταφέρει στο εσωτερικό της Κοινότητας κάθε απόφαση του συμβουλίου συνδέσεως που εμπίπτει στην κοινοτική αρμοδιότητα. Η απαιτούμενη ομοφωνία του Συμβουλίου « ενόψει της εφαρμογής » των αποφάσεων του συμβουλίου συνδέσεως πρέπει να νοηθεί ως « εάν αυτό είναι αναγκαίο για την εφαρμογή τους εντός της Κοινότητας » και όχι « επειδή είναι αναγκαίο ή απαραίτητο για την εφαρμογή τους εντός της Κοινότητας ». Άλλωστε, η πρακτική του Συμβουλίου στο θέμα αυτό συνάδει σε μεγάλο βαθμό προς την ερμηνεία αυτή. Η Επιτροπή φρονεί συνακόλουθα ότι η απόφαση 2/80 συνιστά τη νομική βάση της θέσεως 9632 του προϋπολογισμού σχετικά με την ειδική ενίσχυση προς την Τουρκία, στο μέτρο που περιέχει τα βασικά στοιχεία για την εκτέλεση των αντίστοιχων πιστώσεων που είναι εγγεγραμμένες στον προϋπολογισμό των Κοινοτήτων.

12 Καταρχάς, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλέπε την πλέον πρόσφατη απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 1987, Demirel, σκέψη 7, 12/86, Συλλογή 1987, σ. 3719), οι διατάξεις που περιλαμβάνει συμφωνία, συναπτόμενη από το Συμβούλιο σύμφωνα με τα άρθρα 228 και 238 της Συνθήκης, αποτελούν από της ενάρξεως ισχύος της αναπόσπαστο τμήμα της κοινοτικής έννομης τάξης.

13 Για την υλοποίηση των στόχων της συμφωνίας συνδέσεως ΕΟΚ-Τουρκίας και στις προβλεπόμενες σ' αυτήν περιπτώσεις, το άρθρο 22 της συμφωνίας αυτής απονέμει στο συμβούλιο συνδέσεως εξουσία λήψεως αποφάσεων. Όσον αφορά την απόφαση 2/80, το Δικαστήριο έκρινε ήδη με την απόφαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1988, Ελληνική Δημοκρατία κατά Συμβουλίου, σκέψη 20 (204/86, Συλλογή 1988, σ. 5323) ότι, δημιουργώντας ένα πλαίσιο συνεργασίας « για την υλοποίηση της ... βοήθειας ... που θέτει

στη διάθεση της Τουρκίας η Κοινότητα », το συμβούλιο συνδέσεως ενέταξε τη βοήθεια αυτή στο θεσμικό πλαίσιο της συνδέσεως. Λόγω, συνεπώς, της άμεσης σχέσης της προς τη συμφωνία συνδέσεως, η απόφαση 2/80 αποτελεί από της ενάρξεως ισχύος της αναπόσπαστο τμήμα της κοινοτικής έννομης τάξης.

14 Με βάση τις ανωτέρω σκέψεις πρέπει περαιτέρω να εξεταστούν τα επιχειρήματα της Ελληνικής Δημοκρατίας, σύμφωνα με τα οποία οι αποφάσεις του συμβουλίου συνδέσεως, για να είναι εκτελεστές, πρέπει να εγκρίνονται ομόφωνα από το Συμβούλιο.

15 Κατά το άρθρο 7 της συμφωνίας συνδέσεως, τα συμβαλλόμενα μέρη λαμβάνουν όλα τα κατάλληλα γενικά ή ειδικά μέτρα για να εξασφαλίσουν την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη συμφωνία και απέχουν από κάθε μέτρο που θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο την επίτευξη των σκοπών της. Το άρθρο 22 της συμφωνίας Συνδέσεως προβλέπει ότι καθένα από τα δύο συμβαλλόμενα μέρη έχει την υποχρέωση να λαμβάνει τα μέτρα που συνεπάγεται η εκτέλεση των αποφάσεων του συμβουλίου συνδέσεως.

16 Στην προκειμένη περίπτωση, η απόφαση 2/80 καθόρισε επακριβώς τις προϋποθέσεις υλοποιήσεως της ειδικής ενισχύσεως προς την Τουρκία. Πράγματι, η απόφαση αυτή προσδιόρισε τα ουσιώδη στοιχεία, όπως το ύψος του ποσού, τις λεπτομέρειες σχετικά με την υποβολή των σχεδίων από την Τουρκία και την εξέτασή τους από την Επιτροπή. Εξάλλου, όρισε ότι η επιτροπή συνδέσεως παρακολουθεί την υλοποίηση της ενισχύσεως. Συνεπώς, το κείμενο της αποφάσεως 2/80 επέτρεπε την εκτέλεση των διατάξεων που περιείχε χωρίς προηγούμενη έκδοση συμπληρωματικών μέτρων. Έτσι, το άρθρο 2 της διακυβερνητικής συμφωνίας δεν έχει, εν πάση περιπτώσει, εφαρμογή.

17 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως που προβάλλει η Ελληνική Δημοκρατία είναι απορριπτέος.

Επί των λόγων περί παραβάσεως ουσιώδους τύπου, καταστρατηγήσεως της διαδικασίας και αναρμοδιότητας της Επιτροπής

18 Προβάλλοντας ως λόγους ακυρώσεως την παράβαση ουσιώδους τύπου, την καταστρατήγηση διαδικασίας και την αναρμοδιότητα, η ελληνική κυβέρνηση προσάπτει στην Επιτροπή ότι ακολούθησε μη νόμιμη διαδικασία για την έγκριση των τριών σχεδίων

χρηματοδοτήσεως στην Τουρκία. Επ' αυτού, η ελληνική κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η έγκριση της ειδικής ενισχύσεως εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Συμβουλίου, το οποίο, βάσει μιας « gentlemen's agreement » [συμφωνίας κυρίων] του 1980, κράτησε την αποκλειστική εξουσία να εκδίδει βάσει διαδικασίας ad hoc τις αναγκαίες για την εκτέλεσή της νομικές πράξεις. Στο πλαίσιο της εν λόγω διαδικασίας, η Επιτροπή όφειλε να επιτύχει την ομοφωνία των κρατών μελών ώστε να λάβει την εξουσιοδότηση να διαθέσει πιστώσεις στο πλαίσιο της ειδικής ενισχύσεως.

19 Η ελληνική κυβέρνηση τονίζει περαιτέρω ότι ο προαναφερθείς κανονισμός 3973/86 αντικατέστησε τη διαδικασία ad hoc μόνο για τις χώρες που αφορά, πλην όμως η διαδικασία ad hoc διατηρήθηκε « προσωρινώς » σε ισχύ για κάθε άλλη χώρα, όπως η Τουρκία, η οποία δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού και δεν διέπεται από άλλον ειδικό χρηματοδοτικό κανονισμό, η έκδοση του οποίου, άλλωστε, ανήκει στην αποκλειστική αρμοδιότητα του Συμβουλίου.

20 Η Επιτροπή θεωρεί ότι η διαδικασία « που τηρείται για την εκτέλεση των συναπτομένων με τις χώρες της Μεσογείου χρηματοδοτικών πρωτοκόλλων », όπως προκύπτει από τη δήλωση του Συμβουλίου κατά την έγκριση της αποφάσεως 2/80 του συμβουλίου συνδέσεως, είναι αντίστοιχη εκείνης που θέσπισε ο νέος κανονισμός 3973/86, καθόσον η προηγουμένως εφαρμοζόμενη διαδικασία ad hoc είχε καταστεί ανενεργής. Πάντως, η Επιτροπή δηλώνει ότι είχε συνείδηση του γεγονότος ότι δεν χωρούσε αυτούσια εφαρμογή του κανονισμού 3973/86 λόγω του αυστηρού περιορισμού του πεδίου εφαρμογής του στις απαριθμούμενες σ' αυτόν χώρες. Για το λόγο αυτό, επέλεξε την εφαρμογή του κανονισμού 3973/86 κατ' αναλογίαν, περιορίζοντάς την σε απλή διαβούλευση με τα μέλη της « επιτροπής του άρθρου 6 » « κατ' αναλογίαν ».

21 Η Επιτροπή τονίζει περαιτέρω ότι δεν ήταν επιβεβλημένη η έκδοση ειδικού κανονισμού για την υλοποίηση της ειδικής ενισχύσεως προς την Τουρκία, δεδομένου ότι η απόφαση 2/80, και ιδίως η παράγραφος 2, περιείχε ήδη τα αναγκαία για την υλοποίησή της στοιχεία. Κατά τα λοιπά, ο δημοσιονομικός κανονισμός της 21ης Δεκεμβρίου 1977 (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/002, σ. 77) περιελάμβανε όλες τις τεχνικής φύσεως διατάξεις για τη δαπάνη των κεφαλαίων. Η Επιτροπή προσθέτει ότι, χωρίς να έχει τη νομική υποχρέωση να το πράξει, ζήτησε τη γνώμη των μελών « της επιτροπής του άρθρου 6 », προκειμένου να εξασφαλίσει πιο σταθερή θεμελίωση, από οικονομικής και πολιτικής πλευράς, των αποφάσεών της για τα σχέδια χρηματοδοτήσεως.

22 Καταρχάς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η παράγραφος 2 της αποφάσεως 2/80 ορίζει ότι, « όσον αφορά την υποβολή των ειδικών σχεδίων, η Τουρκία απευθύνεται απευθείας στην Επιτροπή, η οποία τα εξετάζει με βάση τα κριτήρια που όρισε η αντιπροσωπεία της Κοινότητας στο συμβούλιο συνδέσεως για τη χρησιμοποίηση της έκτακτης ενίσχυσης ». Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, με βάση τα καθοριζόμενα από την αντιπροσωπεία της Κοινότητας στο συμβούλιο συνδέσεως κριτήρια, η Επιτροπή είναι αποκλειστικά αρμόδια να προσδιορίζει τις λεπτομέρειες χρησιμοποιήσεως της ενισχύσεως και να εγκρίνει συγκεκριμένα σχέδια. Η αρμοδιότητα αυτή περιλαμβάνει και τη δυνατότητα θεσπίσεως ειδικών διαδικασιών για την εξέταση ειδικών σχεδίων. Άρα, η Επιτροπή έχει την ευχέρεια να ζητεί τόσο από το Συμβούλιο όσο και από τα κράτη μέλη να διατυπώσουν κάθε γνώμη που θεωρεί αναγκαία για τη διαχείριση της ενισχύσεως, καθώς και να συμβουλεύεται εμπειρογνώμονες και να προστρέχει σε διαδικασίες που προβλέπονται σε παρεμφερείς τομείς.

23 Στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή συμβουλεύτηκε τα μέλη της « επιτροπής του άρθρου 6 » του κανονισμού 3973/86 για να μπορέσει να επωφεληθεί από την πείρα τους σχετικά με τα αναπτυξιακά σχέδια στις χώρες της Μεσογείου. Από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή, ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό,παρέβη τις διατάξεις της αποφάσεως 2/80, αφιστάμενη ιδίως από τα κριτήρια που έθεσε η αντιπροσωπεία της Κοινότητας στο συμβούλιο συνδέσεως για τη χρησιμοποίηση της ενισχύσεως. Επομένως, η άποψη της Ελληνικής Δημοκρατίας δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

24 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο δεύτερος, ο τρίτος και ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως που προέβαλε η Ελληνική Δημοκρατία είναι απορριπτέοι.

25 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

26 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

κρίνει και αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την Ελληνική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Due Slynn Κακούρης Schockweiler Zuleeg

Koopmans Mancini Joliet O'Higgins

Moitinho de Almeida Rodríguez Iglesias Grévisse Díez de Velasco

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Νοεμβρίου 1989.

Ο γραμματέας
J.-G. Giraud

Ο πρόεδρος
O. Due